

1

Veerle

Een stap vooruit

Ik had kunnen weten dat het een slecht plan was om gisteren uit te gaan. Ten eerste omdat het gisteren donderdag was – voor een student natuurlijk een prima avond om uit te gaan, maar niet voor een werknemer van een van de meest vooraanstaande hotels van Amsterdam. En ten tweede was het beslist geen handige zet om de dag voor je functioneringsgesprek zo dronken te worden dat je niet meer wist hoe je het woord ‘functioneringsgesprek’ eigenlijk moest schrijven.

Op een schaal van een gescheurde teennagel tot een atoombom scoorde mijn huidige staat een kleine aardbeving. Ik had slecht geslapen, voelde mijn tenen amper in deze pumps (een half maatje te klein, maar ze waren bij Sacha te koop met 70 procent korting, een buitenkansje dus!) en mijn hoofd deed zoveel pijn dat het leek of mijn hersenpan ieder ogenblik uit elkaar kon klappen.

Met onfrisse tegenzin zette ik korte, pijnlijke pasjes naar de achteringang van het Sakura Hotel, een gebouw

van tien etages aan de Amsterdamse Zuidas. Vanzelfsprekend was ik vergeten een paraplu in mijn tas te stoppen, dus ik hield mijn nepleren tas boven mijn hoofd om te voorkomen dat mijn haar nu al zou veranderen in een ragebol. De regendruppels dropen langs mijn rug. Mijn pluizige paarse jas met bolletjes en diepe zakken mocht er dan nog zo leuk uit zien – helemaal voor dertig euro – hij was wel zo lek als een mandje.

‘Goedemorgen,’ begroette Gerard van de beveiliging me. Die naam sprak je niet op z’n Nederlands uit, maar als Sjirráár, of zoiets. Door Annemiek van de bediening had ik me laten vertellen dat hij zichzelf zo liet noemen om indruk te maken op vrouwen. Het klonk volgens Gerard – Sjirráár – een stuk aantrekkelijker op die manier.

‘Goedemorgen.’ Met een glimlach slingerde ik mijn tas op de balie en ik pakte mijn personeelspas uit het hoofdvak.

‘Wat een pokkenweer is het, hè?’ zei hij, terwijl hij mijn kaart langs de scanner haalde.

Eerder een pokkendág, dacht ik. ‘Ach, zolang Rutger me niet zo ziet, overleven we alles.’ Als Allround Front Office Medewerker – wat overigens gewoon een deftige naam was voor baliemedewerker – hoorde ik er tiptop uit te zien. En gezien Rutger al geërgerd zijn neusvleugels kon optrekken als hij een vlekje of een haar op je kleding zag zitten, vermoedde ik niet dat hij mijn huidige staat op prijs zou stellen.

‘Wat mag ik niet zien?’

Met een ruk draaide ik me om. Ik keek recht in de havigsogen van mijn manager.

Hij vernauwde zijn blik. ‘Ik hoop dat het niets ergs is?’

‘Niets ergs,’ wist ik uit te stoten. Rutger was een kop kleiner dan ik, maar in zijn geval zei lengte niets over gezag. Hij was een soort roofdier dat altijd op de loer lag om je in je nekvel te grijpen wanneer je even drie seconden niets zat te doen. Praktisch iedereen had een hekel aan de man, wat zorgde voor een onderlinge band tussen de collega’s. Rutger was de lijm van dertig ‘ongeleide projectielen’, zoals hij het front office team graag noemde.

‘Aha.’ Hij liet zijn blik over mijn doorweekte jas glijden. ‘Je bent te laat, Vera.’

‘Veerle,’ verbeterde ik hem voor de triljoenste keer. ‘Het spijt me. Alles had vertraging. Het hele verkeer lag plat.’ Vanaf het moment dat mijn wekker was afgegaan had ik al achter de feiten aangelopen, maar dat hoefde hij niet te weten.

‘Als het maar niet nog eens gebeurt.’ Hij wierp een blik op zijn patserige horloge. ‘Ik verwacht je over een half uur in mijn kantoor. Gaat dat je wél lukken?’

‘Tuurlijk,’ zei ik met een brok ik mijn keel. ‘Geen probleem. Ik ben er. Tuurlijk.’

Rutger liep weg en Gerard wierp me een veelbetekende blik toe. ‘Succes ermee.’

Er liep een rilling over mijn rug toen ik mijn bedrijfs-pas in mijn tas gooide. ‘Bedankt.’

Ik wankelde naar binnen. De lobby was altijd mijn favoriete plek in het hotel geweest. De ruimte werd verlicht door tientallen kroonluchters die symmetrisch aan het plafond bevestigd waren. De ruimte had heerlijke zithoeken, met stoelen die zo lekker zaten dat je er makkelijk in kon slapen (had ik gehoord, niet zelf uitprobeerde) en het was de beste plek om mensen te kijken.

‘Hé, Veerle,’ zei Amy van achter de aankomstbalie. ‘Rutger liep net langs. Volgens mij is hij naar je op zoek.’

Amy was mijn vaste uitkijkpost. Helaas kwam haar waarschuwing juist vanochtend te laat.

‘Hij heeft me al gevonden.’

‘Aha.’ Ze trok een moeilijk gezicht, terwijl ze zich over de balie boog alsof ze op het punt stond een staatsgeheim aan me te verklappen. ‘Even tussen jou en mij, ik zou even naar het toilet gaan. Je snapt daar wel waarom.’

‘Ik weet het,’ zei ik, bijtend op mijn tong om het niet uit te schreeuwen van frustratie.

‘Succes, Veer,’ zei ze, terwijl ze bemoedigend een duim opstak.

Ik vluchtte het toilet in en nam de schade op. Thuis had ik nog zo geprobeerd om mijn metersdiepe wallen te verbergen onder een dikke laag concealer, maar nu droop de make-up langs mijn kin naar beneden. Mijn mascara was uitgelopen en mijn haar zag eruit alsof er net een orkaan was langsgelopen. Niet bepaald het uiterlijk van een representatieve hotelmedewerker.

Ik griste een pakje zakdoekjes uit mijn tas en begon te deppen. Oké, dat was al iets beter, maar in mijn hoofd zag ik er op de dag dat ik eindelijk promotie zou krijgen toch beter uit. Waarom? Waarom ging uitgerekend vandaag alles fout? Er waren zat dagen in het jaar waarop ik het prima kon maken om te laat te komen of eruit te zien als een verzopen kat, maar niet nu. Niet op de dag dat het belangrijkste gesprek van het jaar gepland stond.

Een ongezonde kriebel trok door mijn buik. Eerlijk gezegd vond ik het allemaal doodeng, ondanks dat Rutger er nooit echt werk van maakte. Neem nu mijn gesprek

van vorig jaar, dat sloeg nergens op. Ja, het ging over het algemeen wel prima. Nee, er was geen budget voor nieuwe apparatuur. Nee, we hadden een slecht jaar achter de rug, dus er werd niet over bonussen gepraat. Volgend nieuwe kansen.

Oké, misschien had ik me een beetje laten afschepen. Ik was allang dankbaar dat Rutger me ruim twee jaar geleden had aangenomen bij het Sakura Hotel en vooral dat hij me er niet had uitgeknikkerd na het boekingsincidentje, waarbij alle reserveringen uit het computersysteem waren verdwenen toen ik op een rustige dag tijdens een bezoektje aan Zalando.nl op een verkeerd knopje had gedrukt. Gelukkig voor mij was er een back-up van de boekingen gemaakt, maar Rutger was erg duidelijk geweest met zijn ‘winkelen doe je maar in je eigen tijd’ en de officiële waarschuwing die daarop volgde.

Dit jaar was alles anders. Ik had keihard gewerkt, soms wel meer dan zestig uur per week. Ik had nachtdiensten gedraaid, maar één keer ruzie gemaakt met een gast (zijn schuld, niet die van mij – ik ging niet over het gebruik van plastic bij de mini-jammetjes van het buffet) en had alleen kleding bekeken in de *Cosmo*, waar ik een stapel van bewaarde in mijn bureaulaatje. Ik verdiende die promotie niet alleen, ik had er verdorie récht op.

Toen ik solliciteerde, stond er duidelijk in de advertentie: ‘met uitzicht op doorgroeimogelijkheden na een jaar’. We waren nu twee jaar verder, dus eigenlijk hoorden die doorgroeimogelijkheden me nu op een presenteerblaadje aangeboden te worden.

Vandaag had ik een missie en ik zou niet falen.

Over een paar uur zou alles misschien al rond zijn. Infor-

meel, natuurlijk. Het papierwerk moest nog geregeld worden, net als mijn officiële – met een beetje geluk verdubbelde – uurloon, maar dan had ik de promotie. Misschien kon ik zelfs alvast visitekaartjes maken om uit te delen.

Veerle de Groot
Assistent Front Office Manager
Zeer Belangrijk Persoon

Ik was net klaar met het drogen van mijn haar toen mijn telefoon begon te rinkelen in mijn tas. Met vingers die nog natrilden haalde ik hem eruit.

Mijn moeder had het talent om op de meest ongelegen momenten te bellen, maar ik kon het niet maken om weer niet op te nemen. Ze had de afgelopen week al een keer of tien geprobeerd me te bereiken.

Met een zucht drukte ik op het groene icoontje. ‘Hoi, mam.’

‘Ha, Veerle. Eindelijk. Weet je hoeveel moeite het kost om jou aan de lijn te krijgen? Echt ongekend. Zelfs je broer is beter te bereiken.’

‘Het spijt me. Ik had het... druk.’

‘Probeer me alsjeblieft geen smoesjes te verkopen. Niemand is een week lang te druk om oproepen van haar moeder te beantwoorden, Veerle. Wat als ik een hartaanval had gekregen? Dan had je het niet eens geweten!’

Ongelooflijk. ‘Maar je hebt geen hartaanval gekregen, mam. Kun je alsjeblieft dat voorbeeld niet meer gebruiken? Ik word er naar van.’

‘Het is maar om te benadrukken hoe belangrijk het is om gewoon op te nemen, Veertjepeertje.’

Ik kneep mijn ogen dicht en gunde mezelf drie seconden om mijn ergernis onder controle te krijgen. ‘Waarom bel je?’

‘Gewoon, lieverd. Mag een moeder niet zomaar bel-len?’

‘Mám.’

‘Nou, goed,’ zei ze. ‘Ik wilde gewoon zeker weten dat het allemaal goed komt met die taart voor Celine. Die zou jij maken, toch? Als dessert?’

Ik klemde de telefoon tussen mijn schouder en oor, terwijl ik in mijn tas op zoek ging naar mijn rode lippenstift. ‘Maak je geen zorgen. Ik heb alle ingrediënten in huis en ga hem vanmiddag maken.’

‘Aha.’ Ze kuchte. ‘Perfect.’

‘Was dat alles?’

‘Niet echt,’ gaf mijn moeder toe. ‘Sommige familieleden vragen zich dus af of je eindelijk die mysterieuze man van je meeneemt. Na drie maanden wordt dat hoog tijd, hoor. Helemaal omdat je nog níets over hem hebt losgelaten.’

‘O. Dat.’ Mijn keel werd op slag droog. Mijn vriend. Daarom belde ze.

Ik hield niet van liegen, echt niet, maar mijn moeder was sinds het overlijden van mijn vader zo’n ongelooflijke bemoeial geworden dat ik het soms prettiger vond om mijn leven iets rooskleuriger te schetsen dan het in werkelijkheid was. Helemaal omdat ze haar ongenoegen over dingen die in haar ogen voor verbetering vatbaar waren, niet onder stoelen of banken stak. En het waren ook nooit zware leugens. Ik probeerde geen moord toe te dekken of een affaire te verhullen. Het ging om heel gewone, alle-

daagse leugentjes die amper onder het kopje ‘bedrog’ vielen. Vond ik dan.

Verkondigen dat ik de leukste, knapste, meest begeerde vrijgezel van Amsterdam aan de haak had geslagen was achteraf gezien niet mijn slimste actie ooit. Ik had na drie maanden nog steeds het lef niet gevonden om te vertellen dat ik nog single was. En nu mijn familie – en dan vooral mijn moeder – achterdochtig begon te worden door het uitblijven van foto’s, telefoontjes en details kon ik het niet meer maken om te zeggen dat het ‘uit’ was. Ze zouden direct weten dat ik had gelogen.

‘Ja, dát,’ zei mam. ‘Hij heeft al alle kans gehad om zich een keer te komen voorstellen, maar hij haakte altijd op het laatste moment af. Een werktrip naar New York? Een midgetgolfweekend met vrienden? Geteisterd door de mazelen?’

‘Hij had gewoon pech,’ antwoordde ik zwak.

‘Dus hij komt morgen wel?’

‘Vast wel, mam,’ loog ik zo goed als ik kon opbrengen.

‘Zeg maar dat hij wordt verwacht.’

‘Eh, zal ik doen. Ik moet gaan, mam.’

‘Veer...’

Maar voor ze verder kon gaan, drukte ik het gesprek weg. Mijn maag maakte een salto. Alleen mijn moeder kreeg het voor elkaar om me binnen een paar minuten nog meer stress te bezorgen dan ik al had.

Goed. Ontspan je. Zodra ik weer helder kon nadenken, was er vast een oplossing voor dit probleempje die ik nu gewoon nog niet zag. Ik zou het wel oplossen zodra de rook rondom mijn functioneringsgesprek was opgetrokken. Het zou allemaal best wel meevallen. En met een

beetje geluk kon ik morgen mijn promotie gebruiken om de aandacht af te leiden van mijn zogenaamde vriend, die zou schitteren door afwezigheid.

Geagiteerd beende ik de toiletten uit. Ik moest rustig zijn. Mijn breedste glimlach opzetten. Zo vriendelijk zijn dat niemand zou denken dat ik met een flinke kater uit bed was gekomen.

‘Veerle,’ klonk het hard fluisterend achter me. Dat was wederom Amy, die zich niet al te discreet over de balie heen boog en heftig met haar hand wuifde om mijn aandacht te trekken.

Ik keek vlug naar links en naar rechts voor het geval Rutger nog in de lobby rondhing. Toen dat niet het geval bleek, liep ik naar haar toe. ‘Wat is er?’

‘Ik wil je gewoon even zeggen,’ zei ze nét iets te hard, ‘dat Marco er weer is. Hij kwam zojuist binnenlopen.’

‘Echt?’ Mijn nekharen vlogen overeind. ‘Maar ik dacht dat hij ziek was?’

‘Hij is ruim twee weken ziek geweest, Veer. Dat is al behoorlijk lang.’

‘O.’ Misschien had ze een punt, maar dat maakte het nieuws niet aangenamer. ‘Bedankt voor de waarschuwing.’

Ik gluurde om het hoekje om te kijken of hij al op zijn werkplek zat. Marco gold als punctueel, maar misschien was hij ook naar het toilet gevluht of koffie gaan halen.

Een vlaag van teleurstelling en lichte paniek ging door me heen toen ik hem zag zitten op zijn vaste plek, ongeveer twee meter naast de mijne.

Ik trok mijn bedrijfsuniform – een zwart colbert met een bijpassende rok, een witte blouse en een lichtgrijze

stropdas – recht en haalde nog eens diep adem. Ik kon dit. Ik bedoel, ik deed dit toch bijna iedere dag, al een halfjaar lang? Onderhand was ik hartstikke aan zijn aanwezigheid gewend. Net zoals je wende aan een amputatie of het verschonen van luiers.

Met lood in mijn verregende pumps liep ik naar mijn werkplek.

‘Ha, Veerle.’ Marco opende zoals altijd schaamteloos de conversatie. Hij rolde zijn bureaustoel naar achteren en sloeg zijn armen over elkaar.

O jee, hij zag er veel te goed uit voor iemand die net twee weken ziek was geweest. Zijn huid was bruiner dan ik me kon herinneren. Was hij naar de zonnebank geweest?

Ik deed net alsof ik hem niet van mijlenver af al had zien zitten. ‘O, hallo, Marco.’

‘Je ziet er goed uit. De regen staat je.’ Zijn lichtblauwe ogen glommen terwijl hij me van top tot teen bekeek.

Niet blozen. Niet blozen. Niet blozen. ‘Ik zie dat jij geen last van de regen hebt gehad?’

‘Ik ben met de auto.’ Hij leunde met zijn elleboog op tafel. ‘Parkeergeld is op dit soort hondenweerdagen een investering. Ik breng je vanmiddag wel even thuis.’

‘Dat... Eh... Ik neem de tram wel.’

‘Dat is nergens voor nodig. Ik kan je best brengen.’

Ik keek hem een ogenblik in de ogen. Niet te lang, omdat ik wist dat dat foute boel zou betekenen. Dan zou ik weer begrijpen hoe ik hopeloos voor hem had kunnen vallen op mijn allereerste werkdag. Dan zou ik weer weten hoe het kon dat we tijdens mijn eerste kerstborrel in een hoekje van de zaal hadden staan zoenen en ik ’s avonds bij hem in de taxi was gestapt.

Hoe kon het zijn dat iemand als Marco in staat was om zo vriendelijk en meelevend te kijken?

‘Nee, echt,’ zei ik met het laatste restje zelfbeheersing dat ik nog kon opbrengen. ‘De tram is prima en ik hoef vanavond toch nergens meer naartoe. Ik ga gewoon lekker een uur opwarmen in bad.’

‘Veer...’

‘Marco...’ zei ik op dezelfde toon.

‘Je vond het altijd fijn als ik je kwam ophalen.’

‘Ja,’ gaf ik toe. ‘Maar dat was...’

‘Toen?’ zei hij zachtjes.

En daar ging ik weer. Een dikke, vette kriebel ging door mijn buik en ik kon niet anders dan wegstaren van die veel te mooie blauwe ogen. Het verstandige deel van mijn brein wist dat ik niets met deze man te maken moest hebben, hij flirtte met alle vrouwen binnen een straal van tien meter en ik mocht hem nooit vergeven dat hij tijdens onze relatiedip het bed in was gedoken met een collega. Ik mocht hem nooit meer toelaten in mijn leven, maar toch was er ook dat ieniemienie deel van mijn hersenen dat hem nog steeds knap en sexy en charmant vond.

‘Ja,’ zei ik. Meer kwam er niet door mijn keel naar buiten.

Marco wilde net weer wat gaan zeggen toen zijn telefoon begon te rinkelen. Met iets van spijt in zijn ogen droop hij af en nam hij de telefoon op.

Hè hè. Ik plofte neer op mijn stoel en probeerde de zeurende hoofdpijn te negeren. Het zou verboden moeten worden om zoveel te drinken. Ik voelde mijn hersencellen ter plekke afsterven.

Om het laatste kwartiertje te overbruggen, besloot ik

maar wat door de boekingen te bladeren. De namen en cijfers dansten betekenisloos voor mijn ogen en zorgden ervoor dat mijn hoofdpijn alleen maar in intensiteit toenam.

Zo onopvallend mogelijk wierp ik een blik op Marco, die aan de telefoon een potentiële gast helemaal in zat te palmen met zijn charmante stem en vleierige woordjes. Ik durfde er mijn maandsalaris om te verwedden dat het een vrouw was.

Ik dwong mezelf weg te kijken. Concentreer je, Veerle. Wat kon ik wél doen? Misschien koffiedrinken? Het was toch nog niet zo druk. Of misschien kon ik me nog even voorbereiden op mijn gesprek. Dat viel ook onder werken, toch?

Ik haalde het papiertje dat ik gisteravond had geschreven voor ik met Jente, mijn beste vriendin en huisgenootje, op stap was gegaan uit mijn handtas. Het was een beetje verfrommeld, maar nog prima te lezen.

Te bespreken punten:

Overtuigen van geweldige kwaliteiten.

Aandringen op promotie. (Maar subtiel, niet smekkerig. Een beetje tussendoor als in: 'O, trouwens, en hoe zit het met die nieuwe functie die jullie nog moeten invullen? Ik hoorde iets over een nieuwe Assistent Front Office Manager?')

Kledingvoorschriften. (De blouse jeukt nog erger dan een luizenplaag.)

Salaris. (Heb nieuwe winterjas nodig. En schoenen. En een koekenpan.)

5 3 2 extra vrije dagen. (Hoorde dat Amy er 26 heeft.)

In geval van gefaalde promotie: een andere werkplek. (Voor lichamelijke en geestelijke gezondheid.)

Het was een prima geheugensteuntje voor als ik weer compleet zou dichtklappen. Misschien kon ik het briefje onder mijn rok plakken, net zoals op de middelbare school.

‘Wat is dat?’

Als een spook doemde Marco naast me op. Hij stond half over me heen gebogen, zijn ogen gericht op mijn spiekbriefje.

‘Niets!’ Ik griste mijn geheugensteuntje van de tafel en propte het in mijn handtas.

Maar natuurlijk was ik net te laat.

‘Promotie? Jij?’ Zijn blonde wenkbrauwen schoten richting zijn haarlijn. ‘Ik wist niet dat jij zo’n carrièretijger was. Deze baan was toch een “tussenfase” tot je die cupcakejes van je kon verkopen?’

‘Taarten,’ verbeterde ik. ‘En dat is alleen een droom, Marco, niet de werkelijkheid. Iedereen wil toch wel eens wat anders? Ik heb er hard voor gewerkt.’

‘Dat zeg ik ook niet,’ zei Marco. De verbazing droop nog altijd van zijn gezicht af. ‘Ik had het gewoon niet van jou verwacht. Dat is alles.’

Oké, dat kon ik enigszins begrijpen. In de anderhalf jaar dat wij samen waren geweest, had ik nooit onder stoelen of banken geschoven dat ik niet de rest van mijn leven in een hotel wilde werken, in tegenstelling tot Marco, die de ambitie had om zich op te werken tot bedrijfsleider en veel geld te gaan verdienen. Hij had nooit begrepen waarom ik droomde van een eigen taartenwinkel. Dat kwam natuurlijk deels doordat ik naar de hotelschool was gegaan en geen banketbakersopleiding had gevolgd, maar ook doordat hij niet begreep dat ik zo weinig waar-

de hechte aan een duizelingwekkende carrière binnen een grote hotelketen. Dat betekende alleen niet dat ik geen zin had in een nieuwe uitdaging.

‘Nou, succes dan,’ zei Marco.

‘Ja, dank je. Gaat lukken.’

Marco gaf me een knikje terwijl hij achter de balie vandaan liep.

‘Wat ga je doen?’ riep ik hem achterna.

‘Even iets regelen. Ik ben zo terug.’

Ik keek naar het klokje op mijn telefoon. De minuten tikten onuitstaanbaar langzaam voorbij. Ik kon dit echt niet meer. Er waren nog zeven minuten tot negen uur, maar ik stond liever een paar minuten te dralen voor Rutgers kantoor dan dat ik hier zat. Kon hij me in ieder geval niet verwijten dat ik weer te laat was.

Met trillende benen stond ik op. Ik liep naar de lift. Op hoop van zegen dan maar.

2

Lars

Een acht-tot-elf-baan

Eerlijk was eerlijk, het zou nooit mijn hobby worden om wakker te worden in het bed van een vreemde. Het duurde altijd een paar seconden voor ik wist waar ik was, voor de realiteit tot me doordrong en mijn hartslag weer naar een normaal niveau zakte.

Overigens vond ik niet dat ik daarover mocht klagen. Iedere baan had zo zijn minpunten. Deze had in ieder geval geen bijster hoge werkdruk, ondermaats salaris of een baas die ik mijn nek liep te hijgen omdat ik mijn targets niet haalde.

De enige die nu in mijn nek hijgde, was Marjan, die opgekruld tegen me aan lag. Marjan was dertig, vrijgezel en best aantrekkelijk. Ze had een goede baan bij een multinational op de Zuidas. Het was niet dat ze geen behoefte had aan een relatie, het was er gewoon nooit van gekomen. We waren naar een bedrijfsfeestje gegaan, omdat ze het zat was om altijd alleen op te komen dagen. en we hadden het prima naar ons zin gehad.

Of dat was in ieder geval wat we hadden willen uitstralen.

Marjans ademhaling was rustig. Haar vingers waren bezitterig om mijn arm geklemd en haar hoofd lag in mijn nek. Een paar haren kietelden mijn neus, alsof ze gewoon wilde dat ik haar wakker zou niezen.

Heel langzaam tilde ik mijn hoofd op om een blik op de wekker te werpen. Zes over elf. In theorie was ik al zes minuten een vrij man, maar het was wel vaker gebleken dat ik een beetje flexibel moest zijn met mijn eindtijden.

Voorzichtig trok ik de hand van de vrouw los. Ik drukte langzaam mijn rechterbil van het bed af om haar van me af te laten rollen. Dat lukte best goed, eigenlijk. Ze ademde nog rustig, bewoog lichtjes en had een behoorlijk tevreden uitdrukking op haar gezicht. Het enige wat ik nog moest doen, was heel langzaam de deken van me af duwen...

‘Lars?’

Twee slaperige, bruine ogen keken me glazig aan.

‘Goedemorgen, schoonheid.’ Automatisch dwong ik mijn lippen in een glimlach. ‘Lekker geslapen?’

‘Heerlijk.’ Haar stem klonk schor. ‘Jij ook?’

‘Prima. Een beetje kort.’ Ik knipoogde naar haar en gooide mijn benen over de bedrand. Op de grond lag mijn witte overhemd van gisteravond. Hij was lichtjes gekreukt en rook naar aftershave en zweet, maar voor een ochtendje kon het ermee door.

Ik keek naar Marjan; zij keek terug. Ze legde haar handen achter haar hoofd. Zonder enige gêne hield ze haar blik op mij gericht terwijl ik me aankleedde. Met een bonkend hart hees ik zo snel mogelijk mijn broek om-

hoog en ging op zoek naar mijn sokken. Ik wilde dit niet vervelend laten eindigen, maar in mijn hoofd had ik alle vluchtroutes al klaar voor het geval ze nog eens wilde. Natuurlijk was het een compliment als dat gebeurde, en ik kon het geld goed gebruiken, maar na ruim vijftien uur in haar gezelschap te zijn geweest vond ik het nu wel genoeg. Ik had een adempauze nodig.

Met enige moeite strikte ik de veters van mijn lakschoenen. ‘Ik ga er weer vandoor.’

‘Weet je het zeker?’ Marjan kwam overeind. Met één hand hield ze het laken tegen haar borst gedrukt en met de andere haalde ze haar nachtjapon van de grond. ‘Je hebt nog niet ontbeten. Ik heb vast nog wel pistoletjes in de vriezer liggen. Of heb je liever alleen koffie?’

‘Dat is heel vriendelijk van je, maar het gaat helaas niet. Bedankt.’ Ik pakte mijn sjaal van de grond.

‘Nee, jij bedankt.’ Marjan trok de japon over haar hoofd en stond op. ‘De avond was een stuk... aangenamer dan ik van tevoren had gedacht.’

‘Het was een leuke avond,’ zei ik. Als je wegliet dat ik ervoor betaald was. ‘En het is graag gedaan, natuurlijk. Veel succes met dat lastige project. Ik hoop dat je het voor elkaar krijgt.’

‘Dank je,’ zei ze met een glimlach, waarna ze haar badjas aandeed en me voorging naar de voordeur. ‘Ik hoop het maar.’

Ik opende de deur, draaide me nog een keer om om mijn hand naar Marjan op te steken en nam de trap naar beneden.

Buiten bruiste de stad zoals ik gewend was op een mooie vrijdagmorgen. Het luxe appartement aan de Am-

stel had uitzicht op een van de vele bruggen die Amsterdam rijk was. De smalle straat werd versierd door honderden lampjes in bomen en aan grachten die alvast voor de donkere dagen waren opgehangen. Op straat probeerden toeristen, fietsers en taxichauffeurs zonder schade over de grachten te komen.

Ik trok mijn sjaal iets strakker om mijn hals, stopte mijn handen in de zakken van mijn nette jas en begon naar de dichtstbijzijnde metrohalte te lopen.

Ondanks dat ik er totaal geen behoefte aan had, schoten beelden van de afgelopen vierentwintig uur door mijn hoofd.

Het was altijd afwachten met wie je te maken kreeg, zelfs al wist ik al dingen zoals leeftijd, uiterlijke kenmerken en wat hobby's of allergieën, want daar bleef het nooit bij. Er was altijd iets wat me verbaasde. Soms ging het om iets simpels, zoals een overduidelijke leugen over leeftijd, maar veel vaker was het iets in de verhalen die ze vertelden; persoonlijke belevenissen en geheimen die ze graag kwijt wilden aan mij. Ik was niet alleen een minnaar, maar ook een psycholoog en een vraagbaak.

In het begin was ik verrast geweest door het soort vrouwen dat een afspraak maakte. Misschien kwam dat door de grijze waas die om de escortwereld heen hing. Vrouwen die een man inhuurden waren volgens de regel wanhopige, rijke vijftigplussers die zin hadden in een avondje vertier. Vrouwen die geen man konden krijgen. Vrouwen waarmee iets mis zou zijn.

De praktijk bleek toch een beetje anders. Volgens mij had ik alles wel zo'n beetje langs zien komen: eenzame vrouwen, vrouwen die hun ex niet alleen onder ogen wil-

den komen, carrièredames, vrouwen zonder ervaring en vrouwen die hun slechte ervaringen wilden inruilen voor een goede. Het gebeurde geregeld dat er niets intiems voorviel; dat een vrouw een leuke avond uit wilde, of iemand nodig had om mee naar een begrafenis te gaan, of zich alleen maar een avond speciaal wilde voelen.

Ik nam de metro naar Amsterdam-Zuid en stapte daar over op de tram. Mijn broer woonde samen met zijn vrouw vlak bij het stadshart van Amstelveen in het huis dat ze van mijn ouders huurden sinds pap en mam door medische omstandigheden hadden moeten verhuizen. Het lag op een kwartiertje lopen vanaf de tramhalte in het stadshart, in een van de vele bijstraten van de peperdure voorstad. Door de jaren heen was de buurt amper veranderd. De bomen waren iets dikker geworden en hoewel ik lang niet alle mensen achter de ramen meer herkende, voelde de wijk nog steeds even vertrouwd als vroeger. Hier was ik meer thuis dan in mijn eigen appartement.

Toen ik aanbelde, deed Ilse open. Ze had een dikke wollen trui aan en haar haren waren nog nat van de douche. In haar armen lag Joël nieuwsgierig toe te kijken.

‘Dag, schone zus.’

‘Ik begon al te denken dat je niet meer kwam,’ zei ze. Iلسes ogen gleden over mijn uiterlijk en ik kon wel raden wat ze dacht. ‘Een leuke nacht gehad?’

‘Het was erg gezellig,’ vertrouwde ik haar toe. ‘Hebben jullie al ontbeten? Ik heb verrekke honger.’

‘We hebben een paar bolletjes voor je achtergehouden.’ Er brak een kleine glimlach door op haar gezicht. Vervolgens draaide ze zich om naar achteren. ‘Bram? Lars is er.’

Er klonk gegil uit de keuken, duidelijk niet afkomstig van Bram. ‘Oom Lars? Is oom Lars er?’

‘Schreeuwder,’ mompelde Ilse, om vervolgens harder te zeggen: ‘Doe eens rustig, ja? Je bezorgt ons allemaal koppijn.’

Er klonk gestommel, gevolgd door een tussendeur die hard dichtklapte en het welbekende gegiechel van mijn nichtje Tirza. Haar donkerbruine pluishaar was met speldjes naar achteren vastgezet en ze droeg haar Frozen-pyjama.

‘Hé, meisje,’ groette ik haar, en ik spreidde mijn armen. Tirza dook er als een snoek opaf.

‘Oom Lars?’ zei ze op een mierzoet toontje. ‘Wil je een koekje? Mama en ik hebben koekjes gebakken. We hebben blauw glazuur. Ik wilde mijn tong blauw maken, maar dat lukte niet.’

‘Misschien moet oom Lars eerst maar eens ontbijten.’

‘Nee.’ Ze drukte hard op mijn neus. ‘Ik wil koekjes.’

‘Als jij je kleren nu gaat aantrekken, mag je zo koekjes uitdelen.’

Tirza klemde zich als een aapje aan me vast en keek bedenkelijk naar haar moeder. Na enige aarzeling zei ze: ‘Maar ik wil de grootste.’

‘Prima,’ zei Ilse, toegeeflijker dan ik van haar gewend was.

Tirza drukte een natte kus op mijn wang, liet zich van me afglijden en holde de trap op.

‘Ik ben al een uur met haar bezig,’ verzuchtte Ilse. ‘Het wordt hoog tijd dat ze naar school gaat. Misschien dat ik dan aan mijn rust toekom.’

‘Als ze ook maar een beetje een Kruyger is, kun je dat vergeten.’

‘Ik houd mijn hart vast voor haar puberteit.’

‘Ach, een beetje ontsporen hoort erbij,’ zei ik met een grijns.

‘Niet onder mijn dak.’ Ze onderdrukte een gaap, waarna ze de keuken in liep.

Bram zat aan de keukentafel met een grote mok thee voor zijn neus. Naast hem lag een kleurplaat en een verzameling aan kleurpotloden en stiften van Tirza. Waarschijnlijk kwam hij net terug van zijn vroege dienst bij de luchtverkeersleiding.

‘Goeiemorgen,’ begroette hij me. ‘Ils heeft een kop voor je bewaard. Je moet hem alleen even zelf inschenken.’ Hij wuifde naar het koffiezetapparaat.

‘Ik had al zoiets begrepen.’

Bram, Ilse en ik hadden de stille afspraak dat ik iedere vrijdagochtend langskwam. Dat kwam vooral door Ilse, die had besloten dat we onze enige gezamenlijke vrije ochtend ‘gezellig met familie’ moesten doorbrengen. Ik had het idee dat het haar manier was om te controleren of alles nog oké met me ging. Hoewel ik dat vaak behoorlijk irritant vond, had ik besloten er niets van te zeggen.

‘Je ziet er ruk uit,’ zei Bram. ‘Pas je wel goed op jezelf?’

‘Ik voel me prima. Het is gewoon een beetje laat geworden.’

‘Dat horen we wekelijks.’

‘Je gooit je hele ritme om,’ mengde Ilse zich in het gesprek. ‘Je bent zevenentwintig. Wordt het niet eens tijd om dit,’ ze maakte een zwierig gebaar naar mijn verkreukelde overhemd en warrige haren, ‘achter je te laten? Er zijn echt wel andere manieren om geld te verdienen. Kun je niet fulltime bij dat juridisch bureau gaan werken? Je

hebt het daar toch naar je zin? Ze kunnen je vast wel meer uren geven.'

Zuchtend zakte ik onderuit in mijn stoel. Hoe vaak hadden we dit gesprek al wel niet gevoerd? Duizend keer? Het leek gewoon niet tot ze door te dringen dat het niet zo makkelijk was als zij het deden voorkomen.

'Luister je wel?' zei Ilse.

'Dat levert bij lange na niet genoeg op.' Mijn werk bij het adviesbureau was er om nog iets met het vak te doen waar ik voor had gestudeerd. Het was een extraatje; het stelde niets voor ten opzichte van mijn inkomen als escort, maar het was een vast inkomen en het hielp me om mijn aandacht ergens anders op te richten.

'Ik snap gewoon niet hoe je het volhoudt.'

'Er moeten rekeningen betaald worden, Ils.'

'Je weet dat je van ons mag lenen,' zei Bram wat zachter. 'Je hoeft niet...'

'Ik heb je al gezegd dat ik dat niet wil. Ik ga niet jullie spaargeld gebruiken voor...'. Ik schudde mijn hoofd. 'Ik heb een plan. Als dat goed uitpakt, hoef ik dit werk straks niet meer te doen. Het is niet voor eeuwig. Bovendien is het echt niet zo erg als jullie denken.'

Ilse antwoordde niet, maar propte in plaats daarvan licht agressief een gepelde banaan in de blender en zette hem aan. Haar blik sprak boekdelen.

Zij en mijn broer hadden een nogal uitgesproken mening over mijn manier van leven, maar in tegenstelling tot mijn ouders hadden ze ermee leren leven. Ze zagen liever dat ik andere keuzes maakte, weer ging solliciteren, pogingen zou doen om een echt huis te vinden, misschien een vaste relatie te krijgen. Ik kon het ze niet kwalijk ne-

men. Ik bedoel, het was ook nooit mijn droom geweest om escort te worden, maar de omstandigheden waren nu eenmaal zo. Bovendien had ik inkomen en een dak boven mijn hoofd. Het werd steeds minder eng om de rekeningen te openen. Op een bepaalde manier was dit werk mijn redding geweest.

En het was niet voor altijd. Het kon erger. Nog een paar jaar en dan...

‘We hebben het beste met je voor,’ zei Bram na een korte stilte.

‘Nu klink je net als pa.’

Bram, die wist dat hij zich op gevaarlijk terrein bevond, kuchte en nam een slok thee. ‘Zo bedoelde ik het niet. Ik weet dat je altijd meer wilde dan dit, dat je mensen wilde helpen.’

‘Dat doe ik ook.’

Ilse trok een wenkbrauw op. ‘Door seks met ze te hebben?’

‘Het is veel meer dan dat,’ vertelde ik voor de duizendste keer.

Oké, ik was misschien geen tropenarts, mensenrechtenadvocaat of vrijwilliger bij Greenpeace, maar ik droeg wel degelijk mijn steentje bij. Het ging nooit alleen om de seks. Het ging om aandacht, gesprekken, kleine aanrakingen, iemand de geruststelling geven dat ze niet alleen was. Natuurlijk hielp een goede vrijpartij om haar een goed humeur te bezorgen. Ik kon er een vijfsterrenbeoordeling mee in de wacht slepen, maar dat was in de meeste gevallen gewoon een fijne bijkomstigheid.

De koffie had door het gesprek een nare bijsmaak gekregen. Ik voelde er weinig voor om ruzie te maken over

zoiets stompzinnigs als mijn werk met de enige familie die ik regelmatig zag. Het was het niet waard.

‘Goed dan,’ zei Ilse uiteindelijk, toen ze Tirza de trap af hoorde stommelen. ‘Wie wil er een koekje?’